

[Hartvig Frisch.]

holdtes i Ændringsforslaget, vilde man ikke gaa med til at lade Loven faa Virkekraft overfor de mange Udlæg, som var foretaget, før Loven kunde træde i Kraft, idet nemlig Justitsministerens Ændringsforslag sigtede til at lade Loven blive virkende overfor de mange Udlæg, der har fudet Sted, før denne Lov vilde kunne blive vedtaget, saaledes at Loven altsaa vilde kunne blive til en almindelig Lettelse derved, at ikke den Kreditor, der har skaffet sig disse saakaldte Retspanterettigheder, kunde sidde og bevare sine personlige Fordringer paa Debitor. Forholdet blev altsaa det, at man vedrørende dette Forhold kun bevarede den Smule, der blev tilbage, som det ses af Lovforslaget i den Skikkelse, det fik, da det blev sendt her ned til Folketinget, nemlig følgende:

„Saafremt der gøres Udlæg i en Landbrugsejendom for en Fordring, der ikke forud er sikret ved Pant i samme, bortfalder enhver af Udlæget flydende Ret i Ejendommen, dersom Udlæget er foretaget i de sidste 3 Uger, før Skyldnerens Andragende om Akkordforhandling er indgivet til Skifteretten, og Akkorden stadfæstes.“

Dette var en betydelig Føringelse i Forhold til Justitsministerens Ændringsforslag, som altsaa blev stemt ned i Landstinget, idet man af denne Ændring, som findes i Udvalgets Erklæring, vil se, at der var taget Hensyn ogsaa til de Udlæg, der er foretaget tidligere i Tiden, saaledes at den Lovgivning, vi eventuelt gik til, vilde omfatte alle Retspanterettigheder og derved sikre Debitor i større Omfang.

Jeg skal ikke gaa dybere ind paa Sagen, men blot henvise til det stillede Ændringsforslag, hvori Justitsministerens Ændringer fra Landstinget genoptages, og jeg skal anbefale ærede Medlemmer at stemme for Lovforslaget i den Affattelse, det ved Ændringsforslagets Vedtagelse vil faa.

Christensen (Høng): Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme videre ind paa de juridiske Spørgsmaal, som ligger til Grund for Lovforslaget, dem har vi allerede drøftet, da Sagen var til Behandling her i Folketinget. Jeg skal blot paa mit Partis Vegne anbefale Mindretallets Indstilling til Vedtagelse. Indstillingen gaar ud paa, at Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, det har faaet i Landstinget, hvorefter de Udlæg, der er foretaget i en Landejendom i de sidste 3 Uger før Akkordbegæringens Indgivelse, bortfalder i Tilfælde af Akkordens senere Opnaaelse og Stadfæstelse. Flertallet vil,

som ogsaa den ærede Ordfører gav Udtryk for, mene, at det, der er opnaaet, er kun lidt, set i Forhold til Forslagets oprindelige Indhold. Det er for saa vidt ogsaa rigtigt nok, idet Forslaget ikke omfatter villesbestemte Panterettigheder, men kun retsbestemte Panterettigheder, og endda kun en Del af disse. Men desuagtet vil jeg paa-staa, at Forslaget er af særdeles stor Værdi. Som Forslaget nu er affattet, rammer det i al sin Enkelhed lige midt i Centrum. Det er jo ikke forbudt at gøre Udlæg i en Landejendom og lade dette Udlæg tinglyse. Den Lyst, der kan være hos en eller flere ligeberettigede Kreditorer for simpel Gælds-krav til at skaffe sig en Fortrinsstilling, vil blive ved at være til Stede, saa længe der er Adgang dertil. Men netop som Lovforslaget nu er affattet, vil denne Adgang ved dets Vedtagelse blive stoppet, og Udlægene vil ophøre af sig selv, naar den paagældende ikke kan vente at opnaa andet end forøgede Omkostninger. Det er det, jeg anser for det store Gode ved Forslaget. Jeg tror ogsaa, at de som Regel smaa tinglyste Retspanterettigheder, der navnlig paa Grund af deres Lidenhed kommer paa tværs af Akkorden, har vedkommende Kreditor en vis Udsigt til, naar han holder sig stiv og umedgørlig, at opnaa at faa fuld Dækning for, medens Indehaverne af de i Regelen noget større villiesbestemte Panterettigheder ikke saa let vil kunne opnaa saadan Dækning. Jeg kan derfor ikke se andet end, at det er et værdifuldt Resultat, der er opnaaet under Sagens Behandling i Landstinget, og jeg vil for mit Vedkommende meget beklage, om Forslaget paa sin videre Vej gennem Rigsdagen skulde strande.

De Ændringer, Flertallet ønsker, er i større eller mindre Grad Udvidelser af Forslaget i Form af Overgangsbestemmelser, og jo længere Tid, der gaar, des ringere Værdi vil de have. Jeg skal naturligvis ikke nægte, at der kan være visse Tilfælde, hvor de vilde kunne være af Værdi. Men paa den anden Side kan ogsaa det modsatte ind-træffe. Det, der opnaas uden disse Overgangsbestemmelser, er i sig selv et stort Gode, og efterhaanden som Tiden gaar, vil man slet ikke savne dem.

Jeg skal derfor paa ny anbefale Mindretallets Indstilling og anbefale at stemme imod Flertallets Ændringsforslag.

Viggo Hansen: Vi fra konservativ Side kan slutte os til det ærede Medlem Hr. Christensen (Høng)'s Redegørelse, og vi indstiller derfor Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.